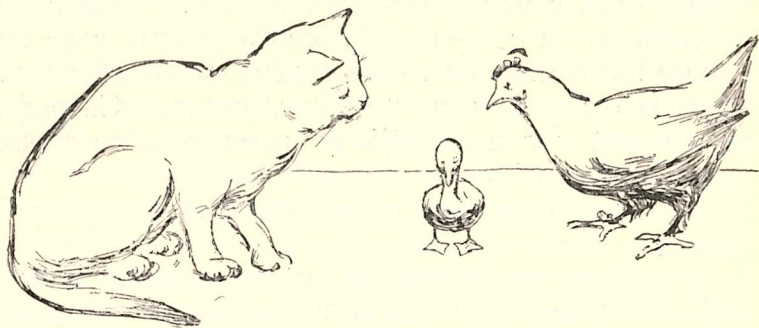

гжсакъ. Хайде ще видимъ, ще изпитаме! И приела бабата патето. Но изминали се три недѣли, яйца все нѣмало и нѣмало.

Котакътъ билъ господинътъ, а кокошката — госпожата, и тѣ двамата всѣкога казвали: „Ние

сме свѣтътъ!“ Тѣ мислѣли себѣ си за цѣлъ свѣтъ. Патенцето пъкъ съвсѣмъ немислило като тѣхъ, но кокошката не тѣрпѣла това.

— Умѣешъ ли ти да носишъ яйца? — попитала тя патенцето.

— Не!

— Тогасъ събирай си языка! А котакътъ попиталъ:

— Ти можешъ ли да се гърбишъ, да мъркашъ и да изпушашъ искри?

— Не!

— Тогасъ трѣбва да мълчишъ и само да слушашъ, когато говорятъ умнитѣ хора!

И патенцето се свило въ кѣта. Веднага то си спомнило прѣсния въздухъ и слънцето, и страшно му се дощѣло да плува. То не се стѣрпѣло и обадило на кокошката.

— Какъвъ си ти? — попитала го тя. Ти нищо не работишъ и все ти иде нѣщо глупаво на ума! Я носи тукъ яйца или пъкъ мъркай, па не мисли друго!